

[Ebba Strange]

en. Ved at sende de militærnægtene tilbage, der søger asyl i Danmark, bidrager Danmark med støtte til dem, der fremmer krigen, krigsherrerne omkring Milosevic, og ikke med støtte til og fremme af freden.

Endelig vil en tilbagevenden fra Danmark være et signal til alle de andre lande i Europa om, at nu kan de også roligt gøre det samme. For ministeren har jo ret i, at Danmark er kendt for sit meget grundige asylsystem, så hvis Danmark begynder at sende militærnægtene tilbage – hvad Danmark altså gør nu – vil det være naturligt for Frankrig, Holland, de tyske delstater og en række andre af de europæiske lande, som i dag ikke sender serbiske militærnægtene tilbage, også at begynde at gøre det. Jeg ved, at Norge og Sverige gør det, men en lang række andre europæiske lande gør det ikke, og det var dem, jeg godt kunne tænke mig at vi for en gangs skyld var model for.

Hvad skal vi så gøre? Ministeren vil ikke have flere særlove. Det kan jeg godt forstå, men jeg skal så bare meddele, at det er den forhenværende regering under inspiration af Socialdemokratiet, der står bag den mest omfattende særlov, vi nogen sinde har lavet i forhold til udlændingeloven, nemlig loven om midlertidigt ophold til visse personer fra det tidligere Jugoslavien. Det var en særlov, der ville noget. Den omfattede mange mennesker. Og det er såmænd ikke sværere, end at man i den kunne indføje en paragraf. Jeg har siddet og studeret det, og måske kunne man nøjes med et nyt stykke i § 1, der sagde, at indtil der er fred i Jugoslavien – det er det, der står i forvejen – kan disse mennesker få lov at opholde sig i Danmark. Det er kun et spørgsmål om politisk vilje.

Med hensyn til i fremtiden at give asyl til militærnægtene vil jeg sige, at det slet, slet ikke er den debat, jeg vil ind i; det er ikke den, jeg har rejst, og det er ikke den, jeg mener hører hjemme i denne forbindelse. Det er en anden debat. Den har vi kørt i alle de 30 år, hvor jeg har interesseret mig for flygtningepolitik, sidst her i Tinget engang i 1968 i forbindelse med nogle militærnægtene fra USA, der ikke ville deltage i Vietnamkrigen. Det er en gammel diskussion. Den er spændende, men det er slet ikke den, vi skal have nu.

Vi har at gøre med en krig, der er fordømt af det internationale samfund så kraftigt, som vi

heldigvis sjældent oplever det, og det er det, jeg kunne ønske at dette Ting forholdt sig klart og entydigt til og også den danske regering. Det er en enestående situation, vi er i. Vi vil komme i mange andre dilemmaer, men præcis den situation, vi er i her, er enestående og behøver ikke at skabe præcedens for noget som helst. Det er et spørgsmål om politisk konsekvens og politisk moral.

Jeg skal fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet Folketinget opfordrer regeringen til at sikre midlertidig opholdstilladelse – indtil krigen i det tidligere Jugoslavien er slut, eller indtil Serbien har udstedt generel amnesti – til personer, der er flygtet til Danmark som desertører eller militærnægtene fra Serbien og Montenegro, men som får afslag på ansøgning om asyl, samt til at indlede forhandlinger med de øvrige Europarådslande om ensartet behandling af disse asylsager, går Tinget over til næste sag på dagsordenen.«
(Dagsordensforslag nr. D 17).

Anden næstformand (Grove):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se foran). Dette forslag indgår nu i debatten.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg synes, det er en utrolig vanskelig sag, for der er mange følelser indblandet i det og mange ræsonnementer, som kan være både logiske og rigtige, men hvor vi så alligevel stejler lidt, når det kommer til stykket. Så det er ikke en sort/hvid sag; det vil jeg godt medgive fru Ebba Strange. Og jeg vil sige, at jeg bestemt forstår fru Ebba Stranges argumentation her i dag.

Men jeg har et enkelt spørgsmål til fru Ebba Strange: Jeg synes, at jeg i begyndelsen af indlægget hørte, at fru Ebba Strange understregede, at også SF ved, at Serbien ikke er i krig. Alligevel blev hovedargumentationen i slutningen af indlægget kørt over på krig, og at dette var måden at standse krigen på, og at det var en afstandtagen fra krigen. Derfor vil jeg spørge fru Ebba Strange, om det er det første synspunkt eller det er det sidste synspunkt, SF har.